

Til disse Udtalelser finder Kommissionens Flertal kun Anledning til at bemærke: at medens de mindre Landbrugere i Egenskab af Producenter ganske vist bærer deres Part af Byrden, har de samtidig som Forbrugere deres Part af Fordelen ved Maksimalpriserne, og at det i det hele ikke er Kommissionen bekendt, at det særlig er det mindre Landbrug, der beklager sig over de ved Krigstilstandene hidtil foranledigede Forholdsregler, samt dernæst, at de danske Landbrugsprodukters Stilling og Anseelse i de udenlandske Markeder fremtidig ligesom hidtil turde komme til at hvile paa deres egne gode Egenskaber.

Kommissionens Mindretal (P. Th. Nielsen) kan slutte sig til den af Flertallet indenfor Landbrugsraadet fremsatte Udtalelse, „at den i Madsen-Mygdals Forslag nedlagte Grundtanke vilde være bedre end det nuværende System med Maksimalpriser.“

Endvidere kan Mindretallet slutte sig til Landbrugsraadets Flertal, naar det udtaler:

„Byrden ved Tilvejebringelsen af billigere Livsfornödenheder for alle i Samfundet er med dette System lagt paa et eneste Erhverv og fordeles meget ulige indenfor dette.

Saaledes falder Byrden ved Maksimalprisen paa Flæsk hovedsagelig paa det mindre Landbrug med det forholdsvis store Svinehold, ligesom i sin Tid Maksimalprisen paa Rug fortrinsvis ramte Landbruget i de magre Egne.

Dertil kommer, at Maksimalprisen paa Flæsk og de dertil knyttede Tvangsforanstaltninger bidrager til at rokke det danske Landbrugs hidtidige solide Stilling paa det engelske Marked.“

Om selve Forslaget og til Udtalelserne fra Kommissionens Flertal finder Mindretallet i øvrigt Anledning til at bemærke følgende:

Der vil overfor et hvilket som helst Forslag kunne rejses Kritik. Idealet naaes aldrig helt.

Ved et Forslag til Dyrtidshjælp maa der altid trækkes Grænselinier, men ved at yde Hjælpen i Forhold til Børnetal vil det „vilkaarlige“ netop i høj Grad modvirkes. I saa Henseende hviler Madsen-Mygdals Forslag jo ganske paa samme Princip som Loven om Dyrtidshjælp til Statens Tjenestemænd.

At der ved en direkte Dyrtidshjælp af en Størrelse som af Kommissionens Flertal forudsat vilde ydes en langt mere virksom Hjælp til de mindre Bemidlede end gennem de fastsatte Maksimalpriser — hvoraf kun Maksimalpriserne paa Flæsk i Øjeblikket er effektiv — derom kan der ikke være mindste Tvivl.

Enkelte Tal fra den officielle Statistik vil bevise dette.

I Statistiske Meddelelser, Fjerde Række, Fyrretyvende Bind 1914 findes vedrørende Byarbejdernes Forbrug offentliggjort Resultatet af ialt 175 omhyggelig førte Regnskaber hidrørende fra Familier i København og Provinsbyerne med en aarlig Indtægt af fra 1 200 til 2 000 Kr.

Det gennemsnitlige aarlige Forbrug er udregnet pr. voksen Mandsperson, men omregnes dette til pr. Familie, faas følgende Tal:

I København har hver Familie i Gennemsnit haft et aarligt Forbrug af 17,⁵⁷ kg Flæsk og 59,⁰⁴ kg fersk Kød (og fersk Svinekød), ialt 76,⁶¹ kg.

I Provinsbyerne har Gennemsnitsforbruget været henholdsvis 11,⁵¹ og 53,³⁹ kg, ialt 64,⁹ kg.

For samtlige Familier i København og Provinsbyerne med en Indtægt af fra 1 200 til 2 000 Kr. aarlig vil Gennemsnitsforbruget af Kød og Flæsk derefter kunne ansættes til 70,⁸ kg aarlig.